

ЧОВЕШКА БЛАГОДАТ

Дейвид Уилкерсън
14 Май 2001

Авторът на Евреи ни казва: „Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да ни съчувства в нашите слабости, а имаме Един, който е бил във всичко изкушен по същия начин като нас, но пак е без грях.“ (Евреи 4:14-15)

Повечето християни познават този стих. Той ни казва, че първосвещеника ни, Исус, чувства страданията ни. Гръцката дума за „съчувства“ тук означава „съчувствие, което произлиза от усещането на същия вид страдание“. С други думи нашия Господ съчувства лично на всяко бедствие, болка, объркване и отчаяние, които ни спохожда. Всичко, което чувстваме ние, го чувства и Той по един или друг начин. Понеже имаме толкова велик първосвещеник, на нас ни се казва: „Затова нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат, която да ни помага своевременно.“ (Евреи 4:14-16). Казва ни се: „Вашият Спасител знае точно през какво преминавате. Той знае и точно как да ви послужи с благодатта Си.“ Въпросът ми е когато имаме някоя огромна нужда, как „намираме благодат“ както съветва Евреи?

Чувал съм по-голямата част от теологическите определения за благодат: незаслужена благодат, Божията добрина, Неговата специална любов. Но благодатта получи различно определение за мен миналия Декември, когато 11 годишната ми внучка Тифани направи изследвания за мозъчен тумор. Жена ми, Гуен, и аз бяхме в болницата с дъщеря ни Деби и мъжа ѝ, Роджър, в денят, в който лекарите направиха изследвания на скъпата ни внучка. Когато стояхме там и чакахме резултатите, всичко, което можехме да направим беше да се молим за благодат. Всичко се беше случило толкова ненадейно. Предишният ден Деби и Роджър ни се бяха обадили да се молим, след като бяха взели Тифани от лекар. Тя имаше ужасни главоболия и беше започнала да кърви от окото. Като затворихме телефона, аз казах на Гуен: „Животът е толкова крехък. Едно обаждане може да преобърне целия ти свят с главата надолу.“

Следващият ден, като пристигнахме в болницата във Вирджиния, Гуен и аз видяхме отчаяни родители навсякъде из коридорите. Те изглеждаха притеснени, подготвиха се за възможни лоши новини за децата си. Често, когато им казваха: „Злокачествен е“, някои от тях викаха от болка и се предаваха напълно.

Докато всички ние чакахме да чуем лабораторните изследвания на Тифани, тихо се молах за сила да приема всяка присъда. В този момент за мен нямаше значение какво е теологическото значение на думата благодат. За мен то беше да имам Божия мир и да приема всяка новина без да се паникьосам. Молах се: „Господи, ние знаем, че правиш всичко добре. Вярваме в Теб. Не ни позволявай да грешим с устните си. Дай ни благодатта Си да понесем това.“

След това дойде бурята от лоши новини: Тифани имаше голям тумор, един от най-лошите. Беше злокачествен.

Бях чувал ужасната дума „злокачествен“ 8 пъти дотогава. Гуен, Деби и най-малката ни дъщеря, Бони, до една се бяха борили с рака. Благодарение на Господ те бяха преживели ужасното изпитание. Но всеки път когато ни съобщаваха лоша новина, това беше най-лошото, което можеше да ни се случи. Не мога да ви обясня през какво преминахме с Гуен в случая с внучката ни, Тифани. Мога само да ви кажа, че болката ми ме накара да прочета отново книгата Йов.

Йов беше благочестив човек, чието семейство беше много сплотено. Той и жена му имаха 10 големи деца – 7 сина и 3 дъщери. Йов се молеше за децата си всеки ден, като принасяше жертви заради тях: „Защото Йов казваше: Може би синовете ми са съгрешили и са се разделили в сърцата си с Бога. Така правеше Йов винаги.“ (Йов 1:5)

Йов нямаше идея какво се случваше между Бог и Сатана на небето в онзи момент. Той не знаеше, че внезапно бедствие щеше да засегне семейството му. А Библията ни описва ужасяваща сцена: само за 1 ден Йов изгуби не само слугите и собствеността си, но и всичките му 10 деца умряха в природно бедствие (виж Йов 1:13-22).

Когато дойде бедствие можем да реагираме само по два начина

Опитайте се да си представите тежката загуба на Йов и жена му. Само за няколко часа им беше изтръгнато всичко скъпо в живота: всеки възлюбен син и дъщеря, всичките скъпи слуги и прислужници. Дори и в огромната си скръб и мъка Йов реши да реагира правилно. Скърбящата му жена реши да реагира погрешно.

Жената на Йов трябва да се е огорчила когато чу пратеника да казва: „Божии огън падна от небето и изгори... и ги погълна...“ (Йов 1:16). Тази жена отказа да бъде утешена след тези ужасни новини. Тя глупаво обвини Бог като караше мъжа си да: „Похули Бога и умри!“ (2:9). Всъщност тя казваше: „Защо Господ би докарал такава немислима трагедия на това благочестиво семейство?“

Аз лично не мога да обвинявам жената на Йов за реакцията ѝ. Ако изгубех всичките си деца и близки в един следобед, може би сърцето ми щеше да бъде в същото състояние като нейното. Аз мисля, че когато дойдоха тези ужасни новини жената на Йов просто умря вътрешно. Тя продължаваше да бъде жива физически, но умря в сърцето си.

Но предстоеше още една ужасна трагедия. Скоро след това съпругът ѝ беше засегнат от болезнени циреи от главата до петите. Накрая Йов седеше върху купчина пепел, чешейки тялото си със счупени керамични парчета, за да облекчи болката си. Видът на този болен човек беше толкова страшен, че хората се обръщаха от него ужасени. Дори приятелите му не го познаха отначало. След като го познаха, те не можеха да го погледнат. Седнаха на известно разстояние от него, скърбейки и плачейки поради това, което се беше случило с приятеля им.

Междувременно жената на Йов трябва да е била абсолютно вцепенена. Спомените ѝ за радостните семейни сбирки, както и надеждата ѝ за бъдещето, бяха прекъснати. Целият свят се беше срутил около нея. Тя никога вече нямаше да изпита подобна радост и надежда. Сега всичко в нея умря: любовта, надеждата, вярата. А гняв и неверие изпълваха душата ѝ.

Йов също скърбеше дълбоко. Този човек ужасно се нуждаеше от утеха. Но вместо това жена му му викаше: „Още ли държиш здраво непорочността си?“ (2:9). Две неща се съдържат в пронизващите думи на тази жена. Първо, тя питаше: „Какъв ужасен, скрит грях си извършил, Йов, че да докараш такова ужасно наказание от Бог върху нас? Не се опитвай да ме убедиш, че все още си непорочен човек.“

Второ, тя казваше: „Значи така се отнася Бог към едно праведно семейство? Издигаме семейния олтар в продължение на години. Ходим съвършено пред Господ. Използваме богатството си, за да благославяме бедните. Защо Господ би ни ограбил всичко скъпо за нас? Не мога да служа на Бог, който позволява да се случи такова нещо.“

След това тази обезумяла жена изговори тези ужасни думи: „Прокълни Бог и умри“ (2:9). Тя признаваше: „Вече съм мъртва, Йов. Какво друго ми остава? По-добре да умра отколкото да живея без децата ни. Така че, давай. Прокълни Бог и умри с мен.“

Състоянието ѝ илюстрира свирепата битка с врага, през която преминава всеки един от нас, когато ни удари трагедия. Наскоро видях тази битка в една млада жена, до която седях в самолета. Забелязах, че тя плачеше тихо. Така че ѝ казах, че съм Божи служител и я попитах дали не мога да ѝ помогна. Тя ми каза: „Господине, просто не мога да повярвам във вашия Бог.“

Каза ми, че баща ѝ е починал внезапно. Тя го описа като добър човек, който винаги е помагал на другите. Сега, през горчиви сълзи, тази жена ми каза: „Не мога да повярвам в Бог, който би убил един добър баща в силата на живота му.“ Тя беше избрала ужасната алтернатива на жената на Йов: обвиняваше Бог и започна да говори в отчаянието си. Въпреки, че беше физически жива, тя беше мъртва отвътре.

Йов избра правилната алтернатива

Въпреки, че скръбта на Йов също беше „много голяма“ (Йов 2:13), той вярваше на Бог в скръбта и болката си. Както и скърбящата си съпруга, той също искаше да умре. Отчаянието му беше толкова съкрушително, че той искаше никога да не се беше раждал. Но през цялото това време Йов твърдеше: „И да ме убие, пак на Него се надявам“ (13:15).

Йов казваше всъщност: „Няма значение дали тези циреи ще ме вкарат в гроба. Ще умра вярвайки на Господ. Никога няма да спра да вярвам, че Той знае какво прави. Въпреки, че не разбирам нищо от тази трагедия, аз знам, че Бог има някаква вечна цел. Дори и да реши да ме убие, ще Му вярвам до последен дъх.“

Както Давид, понякога съм изживявал скръб, от която съм плакал. Давид писа: „Да бих имал криле като гълъб! Щях да отлетя, да си почина... Щях да ускоря бягството си от вихъра и от бурята.“ (Псалм 55:6, 8). Въпреки това си признавам, че никога не съм изпитвал скръб като тази на Йов. Никога не съм стигал до там да искам да умра.

В онази болница във Вирджиния, Гуен и аз видяхме пример за двата вида реакции. Случаите бяха много трагични: едно 2 годишно дете беше паднало от 21-я етаж и го лекуваха за травма в главата. Друго бебе в критично състояние беше доведено в болницата с хеликоптер. Крехко малко момиченце – бледо и слабо – мина покрай нас бутайки стойката със системите си. Друго малко момиченце беше объркано и говореше несвързано.

Обикновено можехме да познаем кои от родителите на тези деца бяха християни. Докато минавахме покрай някои от стаите, почувствахме голям мир. В този случай усещахме Божиата поддържаща сила в действие, понеже родителите почиваха на Божието Слово.

Но в друго стаи цареше абсолютен хаос и бъркотия. Ние всъщност можехме да почувстваме безпомощността на някои от родителите. Те обвиняваха Бог питайки: „Защо един добър Бог би позволил това?“ Виждахме ги как крачат из фойетата, ядосано чудещи се: „Защо, защо, защо?“

Когато те засегне бедствие нямаш избор. Можеш да се ядосаш на Бог, да Го питаш непрестанно: „Защо?“, или можеш да кажеш: „Господи, няма значение какво се случва, аз знам, че Ти имаш благодатта и силата да ме подкрепиш.“ Като последователи на Исус ние просто трябва да се обърнем към Първосвещеника си, за да придобием милост и утеха от Святия Дух. И трябва да вярваме във всезнаещата благодат на Бог. Понякога можем да плачем, да страдаме и да искаме да умрем. Можем да не сме в състояние да заспим, ума ни да е злят от въпроси. Въпреки това Бог ни позволява да минем през всички тези неща. Те са част от оздравителния процес.

Но как точно намираме благодатта Му, която да ни помогне във време на нужда? Как ни се дава тази благодат? Когато сме в криза не можем да разчитаме на някаква мъглива теологическа дефиниция. Имаме нужда от истинската Божия помощ. Как приемаме благодатта Му в сърцата, душите, телата си когато ни боли?

Аз вярвам, че сме докосвани от Божиата благодат по поне 2 чудесни начина:

1. Бог дава благодатта Си чрез откровения в изпитанията ни, които никога не бихме разбрали в добрите си времена

Из цялата Библия най-великите откровения за Божиата добрина идваха при хората в най-трудните времена на бедствия, изолация и трудности. Ние виждаме пример за това в живота на Йоан. Този ученик прекара 3 години в „скута на Исус“. Това беше време на абсолютна почивка, мир и радост, без проблеми и изпитания. Но през цялото това време Йоан прие много малко откровения. Той познаваше Исус само като Човешкия Син. Кога Йоан прие откровение за Христос в цялата Му слава?

Това се случи едва след като Йоан беше изведен от Ефес в окови. Той беше заточен на остров Патмос, където беше осъден на тежък принудителен труд. Той беше изолиран, без общение, семейство и приятели, които да го утешат. Това беше време на абсолютно отчаяние, най-тежкия момент в живота му.

Но точно тогава Йоан прие откровение от Господ, което щеше да се превърне в последният елемент от Библията: книгата Откровение. В този тежък момент при него дойде светлината на Святия Дух. И Йоан видя Исус както никога дотогава. Той видя Христос буквално като Божия Син.

Йоан никога не получи това откровение, докато беше с другите апостоли или през дните на Исус на земята. Но сега, в най-тежките му мигове, Йоан видя Христос в цялата му слава и заяви: „и бях мъртъв, и ето, живея за вечни векове; и имам ключовете на смъртта и на ада.“ (Откровение 1:18). Това невероятно откровение хвърли Йоан по очи на земята. Но Исус го вдигна и му показа ключовете, които държеше в ръката Си. И успокои Йоан: „Не бой се“ (1:17).

Аз вярвам, че това откровение стига до всеки молещ се, изпитващ болка слуга във времето, в което изпитва нужда. Святия Дух казва: „Исус държи всичките ключове на живота и на смъртта. Така че пътят на всеки човек е в ръцете Му. Следователно Сатана никога не може да хване теб или някой друг член на семейството ти. Само Христос определя вечната ни съдба. Ако Той използва някой ключ, има смисъл от това. И този смисъл е известен само на Него, Отец и Святия Дух.“

Това откровение има за цел да донесе мир в сърцата ни. Както Йоан, ние трябва да видим Исус стоящ пред нас, държащ ключовете на живота и смъртта и уверяващ ни: „Не се страхувай. Аз държа ключовете.“ Какъв трябва да е нашият отговор? Ние трябва да кажем като Йов с вяра: „ГОСПОД даде, и ГОСПОД взе; да бъде благословено ГОСПОДНОТО Име.“ (Йов 1:21)

Един служител, който имаше проблеми написа следното: „Преди 15 години на жена ми й откриха рак на гърдата. Сега й намериха рак на панкреаса. Може би ще трябва да я настаним в приют. От 40 години вършим Божието дело. Чудя се дали тази работа не е била напразна? Не се ли брои за нищо? Няма ли Бог да ни даде почивка?“

На този скъп брат казвам: аз вярвам, че сега, в най-тежките моменти, Исус иска да ти открие добротата Си. Теб те боли много. Но ако Му повярваш в болката си, ще стигнеш до откровение, което ще ти отвори очите за неща, които не си виждал, нито си разбирал. И ще бъдеш използван от Господ, за да помогнеш на много други хора.

Яков също получи велико откровение, когато изпитваше трудности

Библията ни казва, че Яков получи невероятно откровение след като се видя очи в очи с Бог: „И Яков нарече мястото Фануил {Божие лице}, защото си казваше: Видях Бога лице в лице и душата ми беше спасена.“ (Битие 32:30). Какви бяха обстоятелствата около това откровение? Това беше най-ниския, най-страшен момент от живота на Яков. По това време той се намираще между две мощни сили: ядосания му тъст, Лаван, и враждебния му, огорчен брат, Исав.

Яков току що беше работил повече от 20 години за Лаван, който го лъжеше всеки път. Накрая на него му писна. Така че без да казва на Лаван, той си взе семейството и избяга.

Лаван и малката му армия подгониха Яков от изток и искаха да го убият. Но едва когато Бог предупреди Лаван в сън да не прави нищо на Яков, той го остави на мира. Лаван още не беше изчезнал от сцената когато от запад дойде Исав. Той също водеше малка армия от около 400 мъже, готови да убият брат му за това, че му беше откраднал първородството.

Яков преживя абсолютен смут и беше убеден, че ще изгуби всичко. Нещата изглеждаха абсолютно безнадеждни. Но в този мрачен миг Яков се срещна с Бог, както никога дотогава. Той се бори с един ангел, за когото библейските учени твърдят, че е Самият Господ. И след това той каза: „Видях Бога лице в лице и душата ми беше спасена.“ (32:30)

Сега нека помислим отново за Йов. Този човек също преживяваше най-лошия си момент в живота. Беше претърпял съкрушителна скръб, агонизираща физическа болка, отхвърляне от приятелите си. Но в най-тежкия момент на Йов, Бог му се яви във вихъра. И Господ даде на този човек едно от най-великите откровения, които някога са били виждани от човек.

Бог заведе Йов горе, в космоса, след това долу, до дъното на морето. Води му показва тайните на творението и Йов видя неща, които никой друг човек не беше виждал. На него му беше показана буквално славата и могъществото на Бог. И Йов излезе от това преживяване славещ Бог, казвайки: „Знам, че можеш да направиш всичко, Господи. Покаявам се, че се усъмних в присъдата Ти. Виждам, че всичко е под Твоя контрол и е водено от благодатта Ти. През цялото време си имал план. Преди само бях чувал за Теб, но сега вече Те видях с очите си.“ (виж Йов 42:2-5)

Нещо чудесно се случва, когато просто вярваме. Върху нас слиза мир и можем да кажем: „Няма значение какво ще излезе от това изпитание. Моят Бог държи всичко под контрол. Няма от какво да се страхувам.“

Може да възразиш: „Но аз бих предпочел по-скоро Бог да оправи всичко и да премахне болката и скръбта ми. Съгласен съм и на по-малко откровения.“ Не, откровението, което стига до теб има за цел нещо повече от това само да те утеши. То има за цел да те направи човек, който дава благодат, който раздава Божията изцерителна благодат на другите.

2. Бог раздава благодатта Си чрез хората Си

Бог често използва ангели, за да служат на хората. Но Той най-вече използва собствените Си загрижени хора, за да раздаде благодатта Си. Това е една от причините, поради които сме съучастници в благодатта Му: да бъдем нейни канали. Трябва да я раздадем на другите. Аз наричам това „човешка благодат“.

“А на всеки от нас се даде благодат според мярката на Христовия дар.” (Ефесяни 4:7) Поради утехата, която ни е дадена чрез Божията благодат никой от нас не може да скърби през целия си живот. В един момент, докато биваме изцерявани от Господ, ние започваме да изграждаме кладенец от Божия благодат.

Аз вярвам, че Павел имаше предвид точно това когато написа: „На което станах служител според дара на Божията благодат, който ми е даден... да благовествам сред езичниците неизследимото богатство на Христос“ (3:7-8). „Вие всички участвате заедно с мен в благодатта“ (Филипяни 1:7). Апостолът прави силно изказване. Той казва: „Когато отида до Божия трон, за да придобия благодат, това е заради вас. Искам да ви бъда милостив пастир, а не да ви съдя. Искам да съм в състояние да ви давам благодат, когато се нуждаете от нея.“ Божията благодат превърна Павел в състрадателен пастир, който беше в състояние да плаче с онези, които скърбяха.

Петър пише: „Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат.“ (1 Петрово 4:10). Какво означава да си добър настойник на многообразната Божия благодат? Аз такъв човек ли съм? Или прекарвам времето си да се моля само за собствените ми болки, скръб и борби?

Когато бяхме в болницата с Тифани, видяхме „човешката благодат“ на Господ в действие. Деби и Роджър бяха заляни от любовта на събранието, което се присъедини към тях. Подкрепата на тези светии към семейството ни, водени от благочестивия пастир и жена му, беше невероятна. Благодатта се изливаше отвсякъде: хората носеха храна за Деби и Роджър. Други носеха плюшени животни за Тифани. Една група каза: „Не искаме да ви притесняваме. Дойдохме просто да се молим.“ Така че те стояха вън от стаята на Тифани и се молиха.

Видях същата човешка благодат да се излива от Таймс Скуеър Чърч, когато се върнахме у дома. Пастир Картър Конлон беше оставил съобщение на телефона ни: „Дейвид и Гуен, обичаме ви. Църквата пости и се моли за Тифани.“ След това, когато ходех по улиците на Ню Йорк, смазан от скръб, ме срещна нашия пастир Нийл Родс. Той ме спря и каза: „Пастир Дейвид, ти и семейството ти сте много обичани. Всички сме с вас.“ Духът ми се приповдигна чрез дадената ми благодат.

Видях същата тази човешка благодат в чакалнята на болницата във Вирджиния. Докато говорех с Роджър и Деби за операцията на Тифани, при мен дойде една объркана майка. Тя седна на канапето до мен и изглеждаше абсолютно съкрушена. Когато я попитах какво ѝ е, тя каза: „Черният дроб на 15 годишния ми син спря да функционира преди няколко седмици. Ако не му се направи трансплантация, няма да живее повече от няколко седмици.“

Попитах жената дали мога да се моля за нея. Тя каза „да“, така че аз започнах да се моля. След някъде около минута чух суматоха, така че спрях и погледнах нагоре. Деби стоеше до жената. Те се бяха прегърнали, плачеха заедно, потупваха се по рамената, утешаваха се една друга.

След това Деби започна да се моли за жената. Знам, че тази молитва идваше от болката на дъщеря ми. И разбрах, че бях свидетел на истинска човешка благодат. Дъщеря ми и онази страдаща жена бяха обхванати от обща болка.

Взлюбени, настоящите ни страдания водят до нещо скъпоценно в живота ни. Те оформят у нас вик за дара на милостта и благодатта, които да предложим на други хора, които изпитват болка. Нашите страдания ни карат да искаме да даваме благодат.

Мисля си, че заради това бях толкова разтревожен, докато четях наскоро книгата на Йов. Ядосах се като видях колко ужасно се отнасяха с него тримата му така наречени приятели, докато той страдаше. Написах на много страници в Библията ми: „Колко жестоко! Колко ужасно!“ Тези мъже казаха на Йов: „ако би бил чист и праведен, Той непременно би се събудил сега заради теб и би дал благоденствие на праведното ти жилище.“ (8:6). Забравил си Бог, Йов. Ти си лицемер.“ (виж 8:13). „Говориш празни приказки и лъжи“ (виж 11:2-3). „Грехът ти заслужава много повече“ (виж 11:6).

Преди няколко минути изпратих послание, което е озаглавено „Не трябва да разбираш мъката си – имаш благодат“. След това получих няколко болезнени писма от читатели. Те пишат: „Свали ме от списъка с получателите на посланията ти. Може би не разбираш защо страдаш толкова много, но аз разбирам. Нямам вяра. Не искам да имам нищо общо с твоя вид Евангелие. Трябва да имаш сила над скръбта си.“

Очевидно тези отговори не бяха казани в Духа на Христос. Те просто не бяха белязани с благодат и състрадание, които характеризират нашия Господ. Някои хора всъщност получават един вид жестоко удовлетворение когато видят друг човек да страда. Когато на Деби й откриха рак за пръв път, лидерите на църквата, която тя посещаваше я помолиха да напусне. Те казаха: „Ти не си свидетелство за изцерителната сила на Бог.“

Този вид жестоки думи ме карат да извикам като Павел: „Господи, направи ме човек, който дава благодат. Нека преживея милостта Ти, за да мога да я дам на другите.“ Не съм ядосан на никоя от тези бедни, заблудени души. Знам, че за съжаление идва време, в което те ще преживеят бъркотия и скръб и няма да имат вътрешната сила да се справят с това.“

От друга страна Йов се превърна в човек, който дава благодат. Понеже този човек се беше прилепил към вярата си в Бог по време на изпитанието си, той можа да даде благодат на огорчената си съпруга. Това е още по-забележително особено, когато видим мъртвешкото състояние, в което беше тази жена. Ако бяхте при нея когато тя чу ужасната новина за децата си, щяхте да си помислите: „Тя никога няма да се измъкне от това състояние. Никога повече няма да се усмихва или да води нормален живот.“

Но не след дълго радостта и смеха отново изпълваха дома ѝ. Тя видя съпруга си изцерен и роди още 10 деца: 7 синове и 3 дъщери, точно като преди. Всичко беше възстановено.

Съпругата на Йов нарече първата си дъщеря Емила, което означава „топла, любяща, малка гургулица“. Говорете ми за Божия благодат. Същата жена, която каза на мъжа си да прокълне Бог сега беше благословена с чудесна малка гургулица, която донесе мир в дома ѝ.

Жената на Йов не само се върна към живота, но се смя и се радва отново. Очевидно тя никога нямаше да забрави миналото, но сега пред нея се отвори изцяло нов свят от благословения и радост. А праведния Йов живя още 140 години. Библията казва, че този благочестив човек доживя да види „синовете си и синовете на синовете си до четири поколения.“ (42:16)

Божие Слово ни уверява: „вечер пренощува плач, а сутринта е радост.“ (Псалм 30:5). И това става чрез благодат!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2001 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[People Grace](#) / [Човешка благодат](#)